

slås, hvis påtale er opgivet, og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt. Ved forslaget udvides adgangen til efter den gældende bestemmelse i den nordiske udleveringslovs § 5, 2. pkt., at afslå udlevering, hvis der her i landet er meddelt tiltalefrafald, til ligeledes at omfatte sager, hvor påtale er opgivet. Der vil således f.eks. kunne være grund til at afslå udlevering på grundlag af en nordisk arrestordre, hvis politi- og anklagemyndigheden her i landet allerede har foretaget en bevismæssig vurdering af den handling, som arrestordren vedrører, med henblik på eventuel strafforfølgning i Danmark, og der i den forbindelse er meddelt påtaleopgivelse, fordi sigtelsen har vist sig at være grundløs. Hvis påtaleopgivelse er meddelt, fordi handlingen ikke kan strafforfølges i Danmark på grund af manglende jurisdiktionskompetence, men i stedet må forfølges i det nordiske land, der nu anmoder om udlevering, vil der derimod normalt ikke være grundlag for at afslå udlevering.

Henvisningen til § 10 d, stk. 3, indebærer, at udlevering med henblik på strafforfølgning kan afslås, hvis retsforfølgning mod den pågældende er påbegyndt – men endnu ikke afsluttet – her i landet for den handling, som arrestordren vedrører, og retsforfølgning på grund af handlingens karakter, den pågældendes tilknytning til Danmark og omstændighederne i øvrigt findes mest nærliggende at skulle gennemføres her i landet. Hvorvidt retsforfølgning bør gennemføres her i landet, beror på en konkret vurdering i den enkelte sag, hvor der – ud over de i bestemmelsen nævnte momenter – f.eks. kan lægges vægt på, hvor fremskreden retsforfølgningen er mod den pågældende her i landet, og hvor lovovertrædelsen navnlig har haft virkning.

Bestemmelsen omfatter ikke udlevering til fuldbyrdelse af en straffedom. Dette skyldes, at retsforfølgning her i landet for forhold, for hvilke den pågældende tidligere er blevet endelig dømt eller frifundet i et andet land, ville være i strid med princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning (»ne bis in idem«).

Forslaget til stk. 2 gennemfører de valgfrie (fakultative) afslagsgrunde i den nordiske udleveringskonventions artikel 5, nr. 1 og 4.

Der henvises til pkt. 4.1.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 10 n

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10 n finder de gældende bestemmelser i udleveringslovens § 10 f, stk. 1, og §§ 10 h og 10 i vedrørende udlevering i hen-

hold til en europæisk arrestordre tilsvarende anvendelse ved udlevering til de nordiske lande.

Henvisningen til § 10 f, stk. 1, indebærer, at udlevering på grundlag af en nordisk arrestordre ikke må finde sted, hvis den handling, som arrestordren vedrører, er foretaget her i landet, og handlingen ikke er strafbar efter dansk ret.

Bestemmelsen gennemfører den valgfrie (fakultative) afslagsgrund i den nordiske udleveringskonventions artikel 5, nr. 2.

Der henvises til pkt. 4.1.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Henvisningen til § 10 h indebærer, at udlevering ikke må finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod den pågældendes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter. Udlevering må endvidere ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Der henvises til pkt. 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Som det fremgår heraf, gælder det anførte også i forhold til udlevering efter den nordiske udleveringskonvention, selv om der ikke findes en udtrykkelig konventionsbestemmelse herom.

Henvisningen til § 10 i indebærer, at udlevering skal udsættes, hvis det i særlige tilfælde, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn. Udsættelsen af udleveringen skal ske, indtil de særlige forhold, der forhindrer udlevering, ikke længere er til stede.

Bestemmelsen gennemfører artikel 19, stk. 5, i den nordiske udleveringskonvention.

Der henvises til pkt. 4.2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 10 o

Den foreslåede bestemmelse indeholder regler om, hvornår der i forbindelse med udlevering af en person til et nordisk land på grundlag af en nordisk arrestordre, kan fastsættes vilkår om, at den pågældende ikke må kan drages til ansvar eller udleveres videre til et tredje land (dvs. et andet land end det, hvortil udlevering er sket) for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for (specialitetsreglen).